

СВЈЕДОЧАНСТВО И ОПОМЕНА

Рукопис књиге “Кржаве зоре Вучијака” састоји се из два дијела. У првом, уводном, говори се о животу Срба на Вучијаку у прошлости - о њиховим страдањима и отпорима свеколиким завојевачима. Аутор полази од давне Поп-Јовичине буне, преко Првог свјетског рата, да би се највише задржао на Другом свјетском рату. Страдања и отпор Вучијачана у том тешком времену описана су детаљно. У овом дијелу Стојчиновић даје историјску вертикалу која освјетљава најмање двије битне чињенице. Прво, на подручју Вучијака вијековима је живио српски народ. Друго, налазећи се на путу од запада ка истоку БиХ, и шире - балканских простора, и представљајући природну осматрачницу над “вратима Босне” - према Славонији и даље, Вучијак је одувijek у бурним временима представљао једну од првих мета за освајаче српских земаља. Све ово није било безначајно ни у ратним догађајима о којима се говори у овој књизи.

Главни дио књиге представља ауторово свједочење о времену формирања Српске вучијачке бригаде и првим мјесецима њеног ратног пута (28. мај - 7. октобар 1992.). У уводном дијелу Стојчиновић даје лијепу историјску перспективу из које се може сагледати и логичност свега што се дешавало у минулом отаџбинском рату. Важну тачку представља помен вучијачких солунаца, без којих готово није била ни једна српска фамилија на Вучијаку. Та “солунска

прошлост” види се и у чињеници да током Другог свјетског рата српске снаге на Вучијаку нису се подијелиле, није дошло до братоубилачког рата. Таква вучијачка трагедија опет није остала некажњена: по избијању Другог Свјетског рата вучијачка села наша су се у пламену, а Вучијачани су се непријатељу одупирали свом снагом, што су учинили и овај пут.

Ако је у уводном дијелу књиге аутор користио историјске изворе, у главном дијелу књиге он се јавља као активни учесник догађаја и дјело носи печат аутентичног свједочења. Он је то постигао описом многих детаља из времена најтежих борби (мај-октобар 1992), помињањем многих учесника у тим драматичним догађајима - од обичних бораца до високих официра. Сасвим је јасно да аутор овом књигом даје само своје свједочење о борбеном путу Вучијачке бригаде; он не даје историју њену. За ово није имао услове, а вјерујемо ни амбиције. Ипак, оно што је важно јесте да из дјела провејава ауторова тежња за објективношћу и нарочито за праведношћу.

Књига “Кржаве зоре Вучијака” настала је очигледно као израз тежње да се сачува свједочанство о настајању Вучијачке бригаде, о њеном ратном путу, о херојском пожртвовању многих њених бораца, дотад обичних људи, као свједочанство о страдању српског становништва и о патриотизму његовом. Овдје се говори о људима који су присиљени да бране своја огњишта. Прожета лирским сликама, изливима туге и бола, ова књига истовремено представља и побуну против рата и оптужбу истинских криваца за рат на овим просторима, трећи пут у 20. вијеку.